

3. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji powinna również zawierać postanowienia koordynacyjne, dotyczące obowiązków stron w zakresie realizacji inwestycji towarzyszących.

§ 16. 1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji traci ważność:

- 1) jeżeli w toku opracowania założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji nastąpi istotna zmiana pierwotnych podstaw, na których lokalizacja została ustalona, a w szczególności w razie zwiększenia o ponad 20% stanu zatrudnienia lub nakładów inwestycyjnych albo w razie zasadniczej zmiany rejonów zaopatrzenia w surowce, kierunków kooperacji i rynków zbytu,
- 2) w razie nierozpoczęcia realizacji inwestycji w ciągu 5 lat od daty podjęcia decyzji o ustaleniu lokalizacji.

2. Inwestor może wystąpić o przedłużenie ważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, jeżeli uzasadni swoje wystąpienie ważnymi względami.

3. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie jest równoznaczna z wprowadzeniem inwestycji do planu inwestycyjnego.

Rozdział III.

Przepisy końcowe.

§ 17. Zasady i tryb ustalania lokalizacji inwestycji budownictwa specjalnego w zakresie obronności kraju określają odrębne przepisy.

§ 18. 1. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o prezydium wojewódzkich rad narodowych i wojewódzkich komisjach planowania gospodarczego, należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw i miejskie komisje planowania gospodarczego.

2. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o prezydium powiatowych rad narodowych i powiatowych komisjach planowania gospodarczego, należy przez to rozumieć również prezydium miejskich rad narodowych i miejskie komisje planowania gospodarczego miast stanowiących powiaty.

§ 19. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, opierając się na przepisach niniejszej uchwały, określi szczegółowy tryb przedstawiania wniosków oraz ustalania lokalizacji inwestycji.

§ 20. W związku z przepisami uchwały nr 48 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1969 r. w sprawie zakresu działania i zadań Partyjno-Rządowej Komisji do Spraw Ograniczenia Wzrostu Zatrudnienia w m.st. Warszawie dopuszcza się stosowanie odrębnego trybu ustalania lokalizacji inwestycji na terenie m.st. Warszawy, określonego uchwałą Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy nr 46/306 z dnia 21 lipca 1970 r. o wprowadzeniu instrukcji w sprawie trybu przygotowywania i wydawania decyzji o lokalizacji inwestycji na terenie m.st. Warszawy, ustalania linii rozgraniczających oraz zatwierdzania planów realizacyjnych.

§ 21. Traci moc uchwała nr 354 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie lokalizacji ogólnej inwestycji (Monitor Polski Nr 82, poz. 385).

§ 22. W uchwale nr 118 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1969 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych (Monitor Polski Nr 31, poz. 227):

- 1) skreśla się ust. 4 i 5 w § 5, ust. 1 i 2 w § 6 oraz § 7,
- 2) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Opierając się na ustaleniach koordynacyjnych w zakresie inwestycji wspólnych i towarzyszących wraz z określeniem wysokości udziału inwestora w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń wymienionych w § 14 ust. 1 pkt 2 inwestorzy zawierają odpowiednie umowy z organami rad narodowych lub inwestorem zastępczym w sprawie inwestycji wspólnych oraz dokonują szczegółowych uzgodnień w zakresie inwestycji towarzyszących.”

§ 23. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 24. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

199

UCHWAŁA Nr 110 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1971 r.

w sprawie zasad i trybu ustalania cen artykułów i usług pochodzących z importu oraz artykułów i usług przeznaczonych na eksport.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Uchwała określa zasady i tryb ustalania cen artykułów i usług pochodzących z importu oraz artykułów i usług przeznaczonych na eksport.

2. Ilekroć w dalszych paragrafach uchwały jest mowa:

- 1) o importowej cenie transakcyjnej — należy przez to rozumieć dewizową cenę zakupu na warunkach franco granica polska lub CIF port polski, przeliczoną na złote według obowiązujących przeliczników;
- 2) o eksportowej cenie transakcyjnej — należy przez to rozumieć dewizową cenę sprzedaży na warunkach franco granica polska lub FOB port polski, przeliczoną na złote według obowiązujących przeliczników;
- 3) o cenach cennikowych (stałych) — należy przez to rozumieć ceny podane w cennikach (lub w poszczególnych

decyzjach) zatwierdzonych przez upoważnione do tego organy, jak też ceny podane w katalogach cen fabrycznych, jeśli zgodnie z obowiązującymi przepisami ceny fabryczne mają w zakresie eksportu zastosowanie w obrotach z jednostkami handlu zagranicznego zamiast cen cennikowych;

- 4) o cenie uzgodnionej w eksporcie — należy przez to rozumieć ceny uzgodnione pomiędzy jednostkami handlu zagranicznego a ich dostawcami zgodnie z przepisami uchwały;
- 5) o jednostkach handlu zagranicznego — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwa handlu zagranicznego i inne jednostki posiadające uprawnienia w zakresie handlu zagranicznego.

Rozdział 2

Ceny artykułów i usług pochodzących z importu.

§ 2. 1. Artykuły pochodzące z importu, a nie zaliczone do grup artykułów określonych w § 7, odbiorcy krajowi nabywają od jednostek handlu zagranicznego po importowych cenach transakcyjnych zwiększonych o prowizję agenta zagranicznego oraz o marże (prowizję) przysługujące tym jednostkom.

2. Rozliczenia licencji i dokumentacji technicznych oraz wszelkiego rodzaju usług (robót) przemysłowych, jak też usług biernego obrotu uszlachetniającego świadczonych przez dostawców zagranicznych dokonywane są po cenach transakcyjnych zwiększonych o prowizję agenta zagranicznego oraz o marże (prowizję) jednostek handlu zagranicznego.

§ 3. 1. Jednostki handlu zagranicznego dokonujące transakcji na własny rachunek sprzedają importowane artykuły odbiorcom krajowym po importowej cenie transakcyjnej zwiększonej o:

- 1) ewentualną prowizję agentów zagranicznych;
- 2) marżę przysługującą jednostce handlu zagranicznego.

2. Koszty transakcyjne zagraniczne (koszty dewizowe poniesione w związku z daną transakcją) przeliczane są na złote według obowiązujących przeliczników, chyba że Minister Handlu Zagranicznego bądź inni właściwi ministrowie zezwolą na stosowanie przez podległe im jednostki handlu zagranicznego rozliczeń kosztów transakcyjnych zagranicznych w formie ryczałtów.

3. Ewentualne prowizje wypłacane agentom zagranicznym w związku z daną transakcją przelicza się na złote według obowiązujących przeliczników i dolicza w efektywnej wysokości do importowej ceny transakcyjnej.

4. Marże importowe dolicza się do importowej ceny transakcyjnej w wysokości określonej odrębnymi przepisami.

§ 4. 1. W razie gdy jednostka handlu zagranicznego działa na zasadach komisju, odbiorca krajowy płaci za artykuły pochodzące z importu (§ 2) importową cenę transakcyjną zwiększoną o:

- 1) ewentualną prowizję agentów zagranicznych;
- 2) prowizję przysługującą jednostce handlu zagranicznego.

2. Koszty krajowe związane z daną transakcją ponosi odbiorca artykułu importowanego.

3. Przepisy § 3 ust. 2 i 3 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 5. Jeżeli na podstawie przepisów odrębnych artykuły pochodzące z importu (§ 2) podlegają obciążeniu importowym, to obciążenie dolicza się do importowej ceny transakcyjnej (§ 3 i 4).

§ 6. 1. Jednostki wewnętrznego obrotu towarowego nabywające artykuły pochodzące z importu po cenach, o których mowa w § 3, 4 i 5, mogą sprzedawać je po cenach jednolitych obowiązujących w okresie rocznym (stała cena okresowa — zbytu, hurtowa, detaliczna), mimo różnic w kształtowaniu się importowych cen transakcyjnych.

2. Zakres stosowania i sposób obliczania cen, o których mowa w ust. 1, określi Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów.

3. Minister Finansów określi tryb rozliczeń różnic między cenami, po których artykuły nabyte zostały od jednostek handlu zagranicznego, a cenami stosowanymi przy sprzedaży tych artykułów przez jednostki wewnętrznego obrotu towarowego oraz tryb rozliczeń z tytułu przeszacowania zapasów, związanych ze zmianą cen stosowanych w obrocie krajowym.

§ 7. 1. Ceny cennikowe mają zastosowanie do importowanych artykułów:

- 1) przeznaczonych do sprzedaży rynkowej po cenach detalicznych;
- 2) zaliczonych do podstawowych surowców i materiałów;
- 3) maszyn i urządzeń oraz artykułów zaopatrzeniowych odpowiadających pod względem technicznym wyrobom produkowanym w kraju lub uzupełniających ilościowo wyroby (typoszeregi) produkowane w kraju i objęte cennikami krajowymi.

2. Ceny maszyn i urządzeń oraz artykułów zaopatrzeniowych nie objętych przepisem ust. 1 pkt 3 ustala się w relacji do cen krajowych tych maszyn i urządzeń oraz artykułów zaopatrzeniowych o podobnych parametrach technicznych. Ceny wyrobów o wyższych parametrach technicznych ustala się na poziomie odpowiednio wyższym.

3. Przepisy ust. 1 pkt 3 i ust. 2 mają zastosowanie do artykułów importowanych z krajów określonych przez Ministra Handlu Zagranicznego.

4. Artykuły rynkowe importowane po raz pierwszy mogą być kierowane do obrotu wewnętrznego przez jednostkę handlu zagranicznego dopiero po ustaleniu ceny detalicznej przez Państwową Komisję Cen.

5. Zakres i nomenklaturę oraz kryteria zaliczania do podstawowych importowanych surowców i materiałów (ust. 1 pkt 2) nabywanych przez odbiorców krajowych po cenach cennikowych określa Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów na wniosek właściwego ministra.

6. Ceny artykułów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 oraz w ust. 2, importowanych po raz pierwszy ustala Państwowa Komisja Cen na wniosek właściwego ministra, a w zakresie posiadanych uprawnień do ustalania cen na wyroby produkcji krajowej ustalają je właściwi ministrowie.

7. Jeżeli organem właściwym do ustalania cen jest minister (ust. 6), ustalenie ceny poniżej importowej ceny transakcyjnej wymaga zgody Ministra Finansów.

8. Importowane maszyny oraz artykuły zaopatrzeniowe, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i ust. 2, powinny być wyraźnie określone w cennikach krajowych przez:

- 1) wymienienie nazwy, symbolu itp. oznaczenia używanego przez dostawcę zagranicznego lub
- 2) uzupełnienie cennika zestawieniem porównawczym norm, symbolów i innych oznaczeń stosowanych dla tych samych artykułów przez producentów krajowych i zagranicznych.

9. Stosowanie na artykuły importowane cen zawartych w cennikach krajowych (ust. 5) dotyczy również wszelkich dopłat i odliczeń podanych w tych cennikach.

§ 8. Jednostki handlu zagranicznego stosują ceny zawarte w cennikach krajowych (§ 7 ust. 1) po sprawdzeniu zgodności norm, rodzaju i jakości artykułów importowanych z normami i jakością artykułów podanych w tych cennikach.

Rozdział 3

Ceny artykułów przeznaczonych na eksport i usług świadczonych dla odbiorców zagranicznych.

§ 9. 1. Producent (jednostka skupu) dokonujący eksportu na rachunek własny otrzymuje za wyeksportowany artykuł eksportową cenę transakcyjną.

2. Producent (jednostka skupu) dokonujący eksportu za pośrednictwem jednostki handlu zagranicznego działającej na zasadach komisji (agenta) otrzymuje za wyeksportowany artykuł eksportową cenę transakcyjną, pokrywa natomiast równowartość prowizji płaconych agentom zagranicznym i prowizję należną jednostce handlu zagranicznego oraz ponosi koszty krajowe związane z daną transakcją eksportową.

3. Dostawca krajowy, zawierając umowę z jednostką handlu zagranicznego działającą na zasadach komisji (ust. 2), może określić dolną granicę eksportowej ceny transakcyjnej (cena minimalna).

4. Przepisy ust. 1, 2 i 3 stosuje się również w rozliczeniach między generalnym dostawcą a jednostką handlu zagranicznego z tytułu dostawy kompletnych obiektów przeznaczonych na eksport.

§ 10. 1. Jednostka handlu zagranicznego dokonująca eksportu na rachunek własny (§§ 11—18) płaci za artykuły kupowane od dostawcy krajowego ceny cennikowe (§ 11 ust. 1 i 3 oraz § 14 ust. 1) lub ceny uzgodnione (§ 11 ust. 5—7, § 12, 13, 14 ust. 2 i § 18 ust. 1).

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w rozliczeniach między generalnym dostawcą a jednostką handlu zagranicznego z tytułu kompletnych dostaw przeznaczonych na eksport.

§ 11. 1. Artykuły przeznaczone na eksport produkowane przez jednostki gospodarki uspołecznionej według tych samych norm, jakie obowiązują w obrocie wewnętrznym, jeśli artykuły te nie są obciążone podatkiem obrotowym bądź nie korzystają z dotacji budżetowej — nabywane są przez jednostki handlu zagranicznego co najmniej po tych samych cenach zbytu, które ustalone zostały dla obrotu wewnętrznego.

2. Przez cenę zbytu artykułu mającego ustaloną tylko cenę detaliczną rozumie się tę ostatnią cenę, zmniejszoną o obowiązujące marże handlowe.

3. Artykuły przeznaczone na eksport, obciążone podatkiem obrotowym bądź korzystające z dotacji przedmiotowej, produkowane przez jednostki gospodarki uspołecznionej według tych samych norm, jakie obowiązują w obrocie wewnętrznym, nabywane są przez jednostki handlu zagranicznego po cenach fabrycznych, a w branżach nie objętych systemem cen fabrycznych — po cenach zbytu, zmniejszonych o podatek lub zwiększonych o dotacje przedmiotowe.

4. Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem Handlu Zagranicznego określi zakres stosowania cen fabrycznych w rozliczeniach dostaw na eksport oraz sposób i tryb ustalania cen fabrycznych artykułów i usług przeznaczonych na eksport.

5. Dostawca artykułu przeznaczonego na eksport może uzgodnić z jednostką handlu zagranicznego cenę wyższą niż cena zbytu (ust. 1) bądź wyższą niż cena fabryczna (ust. 3), jeśli cena uzgodniona jest niższa od eksportowej ceny transakcyjnej zmniejszonej co najmniej o marżę należną jednostce handlu zagranicznego oraz o równowartość ewentualnych prowizji płaconych agentom zagranicznym.

6. Jeśli transakcja eksportowa dotyczy nadwyżki planowanej produkcji, dostawca artykułu przeznaczonego na eksport, za zgodą właściwego ministra, może uzgodnić z jednostką handlu zagranicznego cenę niższą niż cena zbytu (ust. 1) bądź niższą niż cena fabryczna (ust. 3), nie niższą jednak niż poniesione przez niego koszty produkcji.

7. W odniesieniu do artykułów i usług produkowanych przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu terenowego i spółdzielnie zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy dostawca krajowy i jednostka handlu zagranicznego mogą uzgodnić ceny niższe niż obowiązujące w obrocie krajowym, nie niższe jednak od kosztów własnych zwiększonych o zysk należny producentowi.

8. W okresie przejściowym, który ustali Minister Finan-

sów, sprzedaż artykułów opodatkowanych, o których mowa w ust. 3, jednostkom handlu zagranicznego dokonywana będzie po cenach zbytu (cenach detalicznych zmniejszonych o marżę handlowe). Różnice między ceną zbytu a ceną fabryczną płaconą przez jednostkę handlu zagranicznego, jak też i różnice między pełną ceną zbytu a ceną zbytu zmniejszoną o podatek obrotowy, płaconą przez jednostkę handlu zagranicznego — rozlicza się z budżetem Państwa.

9. Minister Finansów określi zasady i tryb rozliczeń z budżetem związanych ze stosowaniem w dostawach na eksport cen fabrycznych oraz cen zbytu zmniejszonych o podatek obrotowy (ust. 3—7).

§ 12. 1. Artykuły przeznaczone na eksport, produkowane ze względu na potrzeby handlu zagranicznego według norm nie stosowanych w kraju lub z uwzględnieniem różnic w stosunku do norm krajowych, są nabywane przez jednostki handlu zagranicznego po cenach uzgodnionych z dostawcą.

2. Dostawca artykułu przeznaczonego na eksport (ust. 1) może uzgodnić z jednostką handlu zagranicznego cenę wyższą niż cena pokrywająca koszt produkcji zwiększony o zysk należny producentowi, jeśli cena ta jest niższa od eksportowej ceny transakcyjnej zmniejszonej o marżę należną jednostce handlu zagranicznego oraz o równowartość ewentualnych prowizji płaconych agentom zagranicznym, przeliczonych na złote.

3. Ceną uzgodnioną jest cena potwierdzona pisemnie przez jednostkę handlu zagranicznego.

§ 13. 1. Przepisy o uzgodnieniu cen między jednostkami handlu zagranicznego a ich dostawcami stosuje się odpowiednio do:

- 1) uzgodnienia cen usług wykonywanych na zlecenie odbiorców zagranicznych, jeśli usługi te nie są objęte cennikami krajowymi i
- 2) uzgodnienia cen licencji oraz dokumentacji technicznych, a także do określania wysokości dodatków do cen zbytu artykułów przeznaczonych na eksport, mianowicie:
  - a) za opakowanie, gdy artykuł przeznaczony na eksport ma być dostarczony w opakowaniu, podczas gdy ten sam artykuł w obrocie krajowym nie wymaga opakowania;
  - b) za różnicę kosztów opakowania, gdy cena zbytu artykułu przeznaczonego do obrotu wewnętrznego obejmuje również określony rodzaj opakowania, a warunki umowy eksportowej przewidują opakowanie odmienne;
  - c) za dodatkowe koszty wiążące się z przygotowaniem towaru do eksportu, jeżeli tego rodzaju dodatkowe koszty powstają w następstwie wymagań zamawiającego.

2. Dodatki, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c), mogą być uzgadniane odrębnie dla poszczególnych transakcji eksportowych, odpowiednio do kosztów ponoszonych przez dostawcę.

3. Przepis § 12 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 14. 1. Wykaz ważniejszych artykułów pochodzących ze skupu rolnego i pozyskiwanych z runa leśnego, przeznaczonych na eksport, oraz ceny zbytu tych artykułów ustala Państwowa Komisja Cen.

2. Ceny zbytu na eksport artykułów pochodzących ze skupu rolnego i pozyskiwanych z runa leśnego, nie objętych wykazem ważniejszych artykułów (ust. 1), uzgadniają jednostki handlu zagranicznego z właściwymi organizacjami skupu.

3. Ceny, o których mowa w ust. 1 i 2, tworzy się przez dodanie do obowiązujących cen skupu marż (narzutów) przysługujących dostawcy lub dostawcom, jeśli występuje więcej niż jedno ogniwo obrotu przygotowujące artykuł do eksportu.

4. Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego na wniosek ministra nadzorującego do-

stawę ustala ceny zbytu na eksport nadwyżek artykułów pochodzących ze skupu.

5. Przepisy § 12 ust. 2 i 3 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 15. 1. Uzgadnianie cen artykułów i usług przeznaczonych na eksport (§ 11 ust. 5—7, § 12, 13 i 14 ust. 2) należy do wyłącznej właściwości dyrektorów jednostek handlu zagranicznego lub osób przez nich upoważnionych oraz odpowiednio — do dyrektorów państwowych przedsiębiorstw (kombinatów) przemysłowych i dyrektorów (kierowników) jednostek skupu oraz zarządów właściwych spółdzielni.

2. Jeśli zakład produkujący na eksport wchodzi w skład kombinatu, to jednostka handlu zagranicznego uzgadnia ceny na eksport z dyrektorem kombinatu lub z osobą przez niego upoważnioną.

3. Ministrowie w odniesieniu do podległych lub nadzorowanych przedsiębiorstw, a zarządy właściwych centralnych związków spółdzielni w odniesieniu do zrzeszonych w tych związkach spółdzielni mogą uprawniać, o których mowa w ust. 1, zastrzec do swojej właściwości albo do właściwości dyrektorów zjednoczeń lub zarządów krajowych i wojewódzkich związków spółdzielni oraz Związku Spółdzielni Inwalidów:

§ 16. 1. Przepis § 11 ust. 7 ma odpowiednie zastosowanie do przedsiębiorstw (zakładów) organizacji społecznych produkujących artykuły przeznaczone na eksport.

2. Uzgadnianie cen artykułów, o których mowa w ust. 1, należy do właściwości dyrektorów jednostek handlu zagranicznego lub osób przez nich upoważnionych z kierownikami (osobami przez nich upoważnionymi) przedsiębiorstw (zakładów) organizacji społecznych.

§ 17. Za artykuły przeznaczone na eksport, zakupywane przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego od uspołecznionych jednostek handlu wewnętrznego, jednostki handlu zagranicznego płacą ceny, po jakich towary te kupują inne jednostki handlu uspołecznionego. Ceny te mogą być zwiększone o dodatkowe koszty, jeśli jednostka handlu zagranicznego wymaga odmiennego opakowania.

§ 18. 1. Artykuły przeznaczone na eksport, produkowane przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej, z wyjątkiem wypadków określonych w ust. 3 i 4, kupowane są przez jednostki handlu zagranicznego po cenach uzgodnionych z producentem lub jednostką pośredniczącą w sprzedaży.

2. Podstawą do określenia wysokości uzgodnionej ceny jest wstępny (planowy) koszt własny wyrobu, ponoszony przez dany zakład produkcyjny, zwiększony o zysk w ustalonej wysokości oraz podatek obrotowy.

3. Obowiązująca w obrocie wewnętrznym cena zbytu danego artykułu, ustalona dla określonej jednostki gospodarki nie uspołecznionej, jest równocześnie dla tej jednostki ceną zbytu tego artykułu przeznaczonego na eksport.

4. Jeśli obowiązującą w obrocie wewnętrznym ceną danego artykułu jest cena detaliczna, przez cenę zbytu artykułu przeznaczonego na eksport rozumie się cenę detaliczną, zmniejszoną o wysokość obowiązujących marż handlowych.

5. Określone w ust. 3 i 4 ceny są cenami maksymalnymi.

6. Przepisy § 13 mają odpowiednie zastosowanie.

7. Uzgadnianie cen, o których mowa w ust. 1, należy do właściwości dyrektorów jednostek handlu zagranicznego lub osób przez nich upoważnionych z kierownikami (osobami przez nich upoważnionymi) organizacji powołanych przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości do organizowania produkcji eksportowej jednostek gospodarki nie uspołecznionej lub bezpośrednio z producentami.

8. Przy ustalaniu cen za usługi (roboty) na eksport mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustępów poprzedzających.

9. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego i Państwową Komisją Cen określi tryb uzgadniania oraz tryb zmiany uzgodnionych cen artykułów (usług), o których mowa w ust. 1.

§ 19. 1. Jeżeli artykuł przeznaczony na eksport zostanie skierowany do sprzedaży wewnętrznej jako artykuł zaopatrzeniowy lub inwestycyjny, to jego cenę zbytu ustala organ upoważniony do ustalania cen zbytu danej grupy artykułów w obrocie wewnętrznym. Jeżeli artykuł ma być sprzedawany ludności, cenę detaliczną ustala Państwowa Komisja Cen na wniosek właściwej jednostki handlu zagranicznego uzgodniony z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego.

2. Zasady i tryb rozliczania z budżetem różnic między ceną, po której artykuł został nabyty przez jednostkę handlu zagranicznego, a ceną ustaloną zgodnie z ust. 1 określają odrębne przepisy.

§ 20. Jednostki wskazane w uchwale jako uprawnione do uzgadniania cen na eksport (§ 10) i dodatków do tych cen (§ 13) obowiązane są do prowadzenia rejestru uzgodnionych cen.

§ 21. Jeżeli spór co do ceny artykułu przeznaczonego na eksport wynikł dopiero w toku rozliczeń za wykonaną dostawę, a obie strony podlegają orzecznictwu komisji arbitrażowych, cenę ustala właściwa komisja arbitrażowa.

Rozdział 4

Przepisy końcowe.

§ 22. 1. Dla artykułów przeznaczonych na eksport, a wytwarzanych z takich surowców i materiałów (lub kompletowanych części), których ceny zbytu zawierają akumulację finansową w postaci podatku obrotowego (dodatnich różnic budżetowych), mogą być ustalone stawki zwrotu podatku obrotowego (dodatnich różnic budżetowych).

2. Stawki, o których mowa w ust. 1, ustala Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen na wniosek właściwego ministra. Stawki te mogą być ustalone w procencie ceny bądź kwotowo.

3. Szczegółowe zasady i tryb zwrotu podatku obrotowego określi Minister Finansów.

§ 23. Państwowa Komisja Cen określi:

- 1) w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego i Ministrem Handlu Wewnętrznego — tryb składania wniosków o ustalenie cen detalicznych importowanych artykułów rynkowych (§ 7 ust. 4);
- 2) tryb uzupełniania cenników importowanych podstawowych surowców i materiałów (§ 7 ust. 1 pkt 2) oraz cenników importowanych artykułów odpowiadających pod względem technicznym artykułom produkowanym w kraju lub uzupełniających ilościowo artykuły (typoszeregi artykułów) produkowanych w kraju i objętych cennikami krajowymi (§ 7 ust. 1 pkt 3);
- 3) w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego — tryb składania wniosków o ustalenie cen niektórych artykułów przeznaczonych na eksport (§ 14 ust. 1 i 4).

§ 24. Przepisy dotyczące ministrów stosuje się odpowiednio do przewodniczących komitetów i komisji sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej, kierowników urzędów centralnych oraz zarządów właściwych centralnych związków spółdzielczych.

§ 25. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 469 Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1954 r. w sprawie wytycznych dla ustalania cen zbytu na niektóre artykuły pochodzące z importu i cen za usługi świadczone przez dostawców zagranicznych oraz cen zbytu artykułów przeznaczonych na eksport i cen za usługi świadczone na rzecz odbiorców zagranicznych;

- 2) uchwała nr 55 Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1962 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen artykułów i usług przeznaczonych na eksport oraz rozliczeń z przedsiębiorstwami handlu zagranicznego (Monitor Polski z 1962 r. Nr 22, poz. 95, z 1964 r. Nr 51, poz. 246 i z 1966 r. Nr 55, poz. 261);
- 3) uchwała nr 121 Rady Ministrów z dnia 13 maja 1966 r. w sprawie zasad ustalania cen artykułów i usług przeznaczonych na eksport, wykonywanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski Nr 26, poz. 131);
- 4) uchwała nr 153 Rady Ministrów z dnia 31 maja 1966 r. w sprawie ustalania cen zbytu na maszyny i urządzenia po-

chodzące z importu oraz usługi związane z tym importem.

§ 26. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen, Ministrowi Handlu Zagranicznego, Ministrowi Finansów, zainteresowanym ministrom, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości oraz zarządom właściwych centralnych związków spółdzielni.

§ 27. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

200

ZARZĄDZENIE Nr 55 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1971 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w jednostkach państwowych i społecznych nie będących przedsiębiorstwami.

Na podstawie § 8 uchwały nr 235 Rady Ministrów z dnia 26 września 1967 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 57, poz. 277 i z 1971 r. Nr 31, poz. 196) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W § 1 zarządzenia nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1968 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w jednostkach państwowych i społecznych nie będących przedsiębiorstwami (Monitor Polski Nr 2, poz. 8) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Bezosobowy fundusz płac przeznaczony jest w szczególności na wynagrodzenia:
  - 1) za prace twórcze i autorskie, za prelekcje, odczyty itp., z wyjątkiem wynagrodzeń wypłacanych z funduszu honorariów,
  - 2) za ekspertyzy, konsultacje, porady i tłumaczenia,
  - 3) za prace związane z opracowaniem, oceną i realizacją projektów racjonalizatorskich oraz za popularyzację wynalazczości i postępu technicznego,
  - 4) za nadzór inwestycyjny,
  - 5) za udział w posiedzeniach komisji oraz dla członków jury w konkursach.

- 6) za wykłady w zakresie szkolenia wewnątrzzakładowego, prowadzone przez wykładowców nie będących pracownikami danej jednostki oraz wynagrodzenia wykładowców nie będących stałymi pracownikami w ośrodkach kursowych,

- 7) dla osób zatrudnionych przy czynnościach obsługowych w prezydiach gromadzkich rad narodowych, z wyjątkiem osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę,

- 8) za usługi załadunkowe i wyładunkowe oraz za transport,

- 9) za pranie i naprawę odzieży ochronnej i roboczej, jak również ekwiwalent za te prace, wypłacany w gotówce lub w naturze,

- 10) za drobne roboty i usługi oraz drobne remonty pomieszczeń i naprawę sprzętu,
- 11) za skup, zbiórkę i odsprzedaż opakowań i surowców wtórnych.”

2) skreśla się ust. 2 oraz dotychczasowe oznaczenie ust. 1.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34,
ul. Powiśńska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.